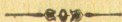

и самаго графа де-Лерма, непріятеля си; послѣ като цалунѣ пакъ по челото заспалата си дъщеря, отиде у дома на управителя за да чака царя.

III.

ПОСЛѢДСТВІЯТА НА ТЪРЖЕСТВОТО.

Извѣстіето за тѣзи произшествія са разнесе въ мигъ по сичкыя градъ. Доро и онѣзи жители на Пампелуна, които во времето на размирството не бѣхъ са мръднѣли отъ кѣшитѣ си, расхождахъ са сега по улицитѣ съ тържественъ и самодоволень видъ.

Сичкытѣ подекачахъ отъ радость; общытѣ мѣста, кахвенетата, бѣхъ пълны отъ посѣтители, и гостинницата на Златото-Слънце не можаше да побере безбройнытѣ гости, които идяхъ да я посѣтѣтъ съ празенъ стомахъ; бѣше време за вечеря, а нищо друго не докарва толкось охота за ѣдене колкото побѣдата. Пересъ Инесъ де-Хила, който вече не приличаше на себеси, бѣше мѣнилъ ветото си капело, дързкыя си видъ, бунтовничекыя си нравъ, и наложилъ бѣла капелка, и са обхождаше вѣжливо и пріятно съ сѣкиго. Съзаклетникъ са обърнѣ на гостинникъ; сподѣляше сега мнѣніята на сичкыя свѣтъ, не испущаше никого, натрупваше по двайсетъ и трійсетъ гладны въ стаи, които едва побирахъ десетъ, подканяше и възбуждаше ревността на готвачытѣ и на слугытѣ, и ради обстоятелството, отложи въ великодушно сърце наказаніето на Жуанита, отъ която тогасъ имаше голѣма нужда.

Но когато той наченѣ да си пресмѣта данѣта, която щѣше да стбере отъ многобройнытѣ си кліенты, когато съднѣ даже до массата си за да надзирава смѣтнѣжытѣ плащанія да не бы да са вмѣкне нѣкоя измама; ето че са еви на срѣдата лихытѣ полицмейстеръ Жозуе Калзадо де Ласъ Талвасъ придружень отъ десетина гражданы, които съ широки ре-